

Document Citation

Title	Jakubiskovi natocili dobry film
Author(s)	Andrej Halada
Source	<i>Mlady Svet</i>
Date	
Type	review
Language	Czech English
Pagination	
No. of Pages	2
Subjects	
Film Subjects	Nejasna zprava o konci sveta (An ambiguous report about the end of the world), Jakubisko, Juraj, 1997

THE JAKUBISKO'S HAVE MADE A GOOD FILM

The former new wave of the 1960's has long lost much of its energy. But there are individuals around - the best even then - whose work is still of a high standard. For example Miloš Forman. Maybe even Jiří Menzel. The man who convinces us of the ability to go with the times, to set himself high aims and also fulfil these aims is also Juraj Jakubisko.

Jakubisko's fresco should by rights be called *The Twentieth Century*, had Bernardo Bertolucci not given his film this title. The film director epitomized practically all his previous films, which had portrayed this century's Czech (and Slovak) reality. He created a powerful epic-dramatic show in which he managed to combine the allegorical plane with specific human fates. In the centre stands the practically archetypal character of Verona, "the mother and woman", whose instinct leads her through the lurking dangers set up by fate and the changing times towards the eternal command - the preservation of the species. In contrast, the weaker individuals allow themselves to be dragged through history, are incapable of differentiating between the important and permanent and on the other hand the negligible and transitory on the other, their pettiness and envy finally brings them to catastrophe. It seems to us that they are the people of the 20th century who are also set on a course leading to catastrophe, self-destruction and doom.

An Ambiguous Report About the End of the World lasts for nearly three hours but its colourful and intricately branching story and dynamic presentation thrill the viewer; only towards the end, when Verona gives in to her animal sexual longings at a point when it is also clear that the fatal end is fast approaching, does the film lose its pace somewhat. Dominant in these scenes is the performance of Deana Horváthová as Verona, very effective is the all-over visual conception in which the realistic scenes are interspersed with Jakubisko-type figurative passages.

Although Jakubisko's film does not bring anything new or unknown from the standpoint of the film director's creative style, it is again a reminder of the fact that within Czech cinematography films used to originate which were truly vital through their subject-matter and great through their form of artistic expression.

Jakubiskovi natočili dobry film

Nejasná zpráva o konci světa
ČR 1997, 157 min.

Režie: Juraj Jakubisko

Někdejší nová vlna 60. let už dávno ztratila mnoho ze své energie. Ale stále tu jsou jedinci, už tehdy ti nejlepší, jejichž tvorba má stále vysokou úroveň. Například Miloš Forman. Snad i Jiří Menzel. Tím, kdo přesvědčil o schopnosti jít s dobou, nerezignovat, klást si vysoké cíle a zároveň jim pak dostat, je i Juraj Jakubisko.

Nejasná zpráva o konci světa je alegorií o lidském rodu i dnešku. Děj se odehrává ve vesnici, kde lidé žijí v idyle do té doby, než se objeví vlci coby symbol zla a zkázy. Téměř všechny ženy i děti pozabijejí, takže když se posléze objeví cirkusácká rodina plná žen, vesničané-muži je pozvou mezi sebe. Tím se „čistá“ krev zakalí, idyla končí. Odehrává se řetěz událostí, v nichž se obráží bída a pád lidstva. Smrti hlavních protagonistů, kteří si byli po celou dobu souzeni a teprve po letech k sobě skutečně našli cestu, se také končí historie starého světa. Zbylí obyvatelé vesnici opouštějí, v naivní víře doufají, že jinde najdou lepší svět. Jen jediná rodina zůstává, z ní by snad měl vzejít nový svět, lepší než ten minulý.

Jakubiskova freska by se správně měla jmenovat 20. sto-

Výborná Deana Horváthová jako Verona

letí, kdyby ovšem už tento název nedal svému filmu Bernardo Bertolucci. Režisér tu shrnul prakticky všechny své předchozí filmy, které portrétovaly slovenskou (i českou) realitu tohoto století. Vytvořil mohutnou epicko-dramatickou podívanou, v níž se mu podařilo skloubit alegorickou rovinu s konkrétními lidskými osudy. V centru stojí téměř archetypální postava Verony, „matky a ženy“, jejíž instinkt jí vede přes úskalí osudu a okolní proměny vždy k nutnosti zachování rodu. Ti slabší se na rozdíl od ní nechávají vláčet dějinami, nedokáží rozlišovat důležité a trvalé od nepodstatného a pomíjivého, jejich malost a závist je nakonec dovádí až ke katastrofě. Je to lidstvo ve 20. století, které, jak se nám dnes zdá, také spěje ke katastrofě, k sebezničení a zániku.

Nejasná zpráva o konci světa trvá téměř tři hodiny, ale její barvitý a košatý děj a dynamický způsob podání diváka strhávají; jen ke konci, když Verona podléhá své živočišné milostné touze a kdy je zároveň jasné, že se blíží fatální konec, film lehce ztrácí své tempo. Dominuje především výkon Deany Horváthové coby Verony, vedle toho je působivé celkové obrazové pojetí, v němž jsou realisticky pojaté scény prokládány jakubiskovskými obraznými pasážemi. Dobře se prezentovali mladší herci, především Klára Isova jako neomylně vybraná Veronina dcera. Velkou roli „zahrála“ i hudba Ondřeje Soukupa a Jana Jiráka.

Jakubiskův film, byť nepřináší z hlediska režisérovy tvorby něco nového a neznámého, opět upomene na to, že v české kinematografii vznikaly kdysi filmy skutečně zásadní svým tematem a velké umeleckým vyrazem.

Andrej Halada